

Den Fri Sindedde.

6te Aarg.

Tirsdagen, den 19de Mai, 1840.

Nr. 58.

Redigeret og udgivet af Claudio Rosenhoff.

Motto: Non haberi, sed esse.

Ei blot synes, men vere.

(Tycho Brahes Symb.)

Freden.

"Hvad gjor man ikke for Fredens Skyld!"

Pennen lagde Manden ned,
At han føldes nyttet ikke;
Budre Maadens Spyt at sliske,
End et Brud paa Slovheds Fred!

Skrift bley Tale — snart man ved
Truende at binde Ordet;
Fredlos Manden bles ved Verdet,
Skjondt der var i Sandet Fred.

Og saa gif det, Fjed for Fjed,
Over en Kraft i Hodslen drebtes,
Tanken selv tildoms henslebtes —
Men i Landet var der Fred.

Naar den Svage Uret leed,
Uret, som ei Lov kan domme,
Maatte taus han Skaalen tomme —
Voldsmand selv bor have Fred!

Og vilkaarlig Myndighed,
(Om med Skjeldsord, om med Stokken)
Hoem endog den traf i Fløffen,
Man høvere lod i Fred.

Stilstand bley det Niemed,
Man sig satte — skjondt man striver:
Ingen Fremgang er og bliver
Kun Tilbagegang i Fred.

Fremgangs Venner! taal og beed!
(Det er dog ialtfald Mode),
Og hvæt andet Landegode
Vige maa for — Landefred!

De forenede nordamerikanske Staters Uafhængighedserklæring.

"Es bringt die Zeit ein anderes Gesetz:
Wer ist so feig, der jetzt noch könnte zagen!"

Willh. Tell.

Skjondt vi nødigen antage, at Nogen af vore ærede Læsere ikke jo forlængst er kommen paa det Nene med sig selv, om Forfjellen imellem Opstand og Oprør, Revolution og Rebellion, saa skulle vi dog, for end yderligere at fremhæve de forfjellige Begrebers Anomalie, tillade os at meddele et interessant historisk Actstykke, nemlig de foren. norda. Staters Uafhængighedserklæring; formenende, at Saadant dog ikke henregnes til „politiske Efterretninger,” men ansees for, hvad det er: et Historien hjemfaldent Document.

* * * * *

Naar det under Verdensbegivenhedernes Gang vor- der en Nødvendighed for et Folk at oplose de statsret- lige Baand, der have sammenknyttet det med et andet Folk, — nosaget det til blandt Jordens Magter at ind- tage den førstilte og lige Stilling, hvortil Naturens og Guds Love berettige det: — da byder en sommelig Ag- telse for Nutid og Fremtids Dom det samme Folk at erklære og kundgjøre de Alarsager, der tilskyndede Ad- fællsen.

Som Noget, der forstaer sig af sig selv, ansee vi de Sandheder: at alle Mennesker ere lige, — at de af deres Skaber ere forlenede med visse uafhændelige Rettigheder, og at til disse henhøre Livet, Friheden og Stræben efter Velvære.

For at betrygge sig disse Rettigheder, har man blandt Menneskene indstiftet Regjeringer, der erhverve deres retmæssige Magt ved de Regjeredes Samtykke. Naar som helst nogen Regjeringsform vorder ødelæggende med Hensyn til hine Niemed, da er det Folkets Rettig-

gik meget stille og roligt, indtil det afgjørende Dilekt indtraadte. Som efter en stedfundens Aftale og et givent Signal lod et Bivatraab; men næppe aabnedes Munden til det uskyldige Hurra, forend Slagene fra Politiofficerne faldt hægeltet paa Liberale og Conservative, ja maaske paa Servile med. En Politiofficier udskreg nogle ingenlunde advarende Ord, og Betjentene, forsynede med de i Aftentaagen glimrende Messingstilte og reglementerede Stække, syntes at myldre frem af Jorden. — Hr. Christensen var samme Aften i Kjøbenhavns Representantskabs Førsamling og formodentlig bare Forhandlingerne i Magistraten netop paa den Tid sluttede. Meget let kunde det da have haendet sig, at han, uden at ahne det Mindste, havde begivet sig til sit Hjem, netop paa den Tid hin Scène foregik, og just var gaaet igennem Menneskemassen da det skæbnessangre Vivat bragde Politiet (der lommes fra Magistraten) til blindthen at folge den humane høje Ordre. Ikke utenkelig var det, at Manden, der kun vilde til sin Bopæl, havde maattet dele Skæbne med de Stokkerygl formeentlig virkelig Hjemfaldne. Heller ikke var det utenkelig, at Hr. Past. Gad, der tilfældigvis boer Straas over for Hr. Christensen, nemlig i den Lejlighed, Conferentsraad Ørsted tidligere har beboet, i Pryglementet kunde, hjemkommen fra et Sygebesøg, have befundet sig, hvor Stækkene ivrigt vare i Virksomhed; og, skjønt Enhver af os retvel ved, at det aldrig kunde falde Hr. Pastoren ind at tilkjendegive Ætringsfriheden sit Vibald, eller Angreb paa den sit Mishag paa et fuldt Hjertes eclatanteste Maade, saa havde det dog været ham ligesaa umuligt at fremfore Demonstrationer i denne pludselige Slag-Tummel, som det er at høre en Fjer falde i en Stampemolle. Og endelig var det jo ogsaa tænkeligt, at Hr. Nathanson, den Berlingske Tidendes loyale Nedacteur, ligeviis var kommen hjem paa den Tid Catastrophen forefaalde. Han boer ved Siden af Pastor G., foligelig ogsaa i Nærheden af „den offentlige Menings“ Centralpunkt. Vi gysse ved Tanken om, at Tilfældets forunderlige Ironi kunde have bragt ham i Collision med en veldupte Politibambusstok; ja, han kunde maaske endog være blevet hjemført af „Dagens“ Nedacteur. Nægtigst var da Ideen om en Nemesis blevet realiseret til Virkelighed, men Scandalen var derved dog ikke blevet mindre. — Saaledes faldt da denne Festivitet ud: Politiet viste tilstrækkelig Condute, og de Pryglede iagttoge, saavidt vides, ikke i mindre Grad en behørig pligtshyldig Oprørersomhed ved at modtage Bankene.

— I andre Lande, og vel navnlig i England, siger der, at et vittigt Indfald, en lunefuld Inscription eller et pudseerligt Skilt øste har begrundet en Sags Fremme, begunstiget et offentligt Steds Sognning, eller overhoved, mere end alle Skryderier og Ubbasninger, hidbraget Oprørersomheden paa en eller anden Person eller Gjenstand. — I Baggesens Tid verlede her en Vünsue hvert Åar Skilt og Paamaling, og forskellige vittige Hovedet sogte da at give nye Ideer til noget ret Pi-

quant. Et Åar fæd saaledes det gamle Sprog: „I Vinen boer Sandhed“ paamalet Skiltet, et andet Åar var malet Diogenes, iford med at slukke sin Lygte, udbrydende: „Her finder jeg Menneter“ o. s. v. — Paa de senere Åar er neget Ligende igjen kommet i Mode, og Man bor indromme, at der intet Upatriotisk er i, at optage en Skif, som Fremmede alt lenge har brugt for at charakterisere deres Varer, hvad enten saa Fyrsten, Kunstneren eller hvilkensomhelst anden berømt Mand, hvorefter Gjenstanden er opkaldt, foretrækker netop det Slags deraf eller ei. Vi behøve blot at henvise til de mange Blomstername, især Georginer. — Om Thorvaldsen er nogen Under af Tobak og navnligen af Kanaster, vide vi vel ikke; men vi finde det desvagt et godt Indfald af en ung virksom Handlende, Hr. J. S. Trier (Vimmelstafet 22) at henvise en af ham fabriceret Tobak „Thorvaldsens Kanaster.“ Paa Kardusen af Samme sees en Afbildning af Kunstnerens Amor og under den lille mægtige Gud de Stropher:

„Hans Throne staaer i alle Himmelstrog,
Selv Kunstsens Heros til sin God han truk;
Nu offres ham den bedste Viraksrog
J Dusten her af Thorvaldsens Tobak.“

Da Tobakken er meget god og tillige selges billigt, saa var det ikke umuligt, at den kunde blive Modetobak, især for de rygende Herrer Kunstnere. Om Dusten forresten er behagelig for de høje Guder, derom vores vi ingen Mening at have; men for de stakkels Dodelige er den idetmindst ikke ubehagelig.

Erklæring.

Da et, saavel for min journalistiske som borgerlige Ære lige bestemmende, Nyte gjentagne Gange er kommet mig for Øre, at jeg nemlig af en fyrlig Persons Creditorer skalde være blevet opfordret til at skrive Artiklen „Om Aager, og Accord med Creditorer,“ der findes i d. Bl. Nr. 33, med Lovet om, dersom denne Artikel gjorde tilsvarende Virkning, da af bemeldte Creditorer at erholde en Belønning; hvorhos jeg siden, da ingen Transaction, Afkortning eller deslige, men derimod fuld Udbetaling, skal have fundet Sted, virkelig skal have modtaget et saadant uedelt Vederlag, — saa anseer jeg det for Pligt: paa det høitidelige at erklære for Enhver, der ikke kender mine Anskuelser og Grundsatninger bedre, at jeg, uden nogen Opfordring, Anmodning eller Tilskyndelse udenfra, har nedskrevet hin Artikel, og at der ikke er tilbuddt mig nogetsomhelst Equivalent tidligere eller tilflydt mig noget Saadant senere; ligesaalidet som jeg skalde have nedværdiget mig til at modtage nogen Godtgjørelse, af hvad Navn nævnes kan, for at have opfyldt en ligefrem Pligt, isald Man havde frænket mig ved at tilbyde mig Sligt.

C. L. Rosenhoff.

Dette Blad udgaar 3 Gange ugentlig, og tilbringes Abonnenterne for 6 kr. 12 øre Quartaler. Man tegner sig for det enten hos Dhr. Boghandtere Høst (Gothersgade Nr. 349) Klein (Vimmelstafet Nr. 25), P. G. Philipsen (Gothersgade Nr. 335), Reitzel (st. Kjøbmagergade Nr. 6), Steen (Pilestræde Nr. 121), Hr. Bogtr. Trier (Gothersgade Nr. 335) eller hos Red. (Hjørnet af Lavendelstræde Nr. 95, 3 Sal), hvor ogsaa Bidrag bedes afgiverede. — Nedacteuren trøsses almindeligt hjemme hver Formiddag fra 10 til 1.

Trykt i S. Triers Officin.